

ถามมาหลวงตาตอบ

เล่ม ๑

หลวงตาญาณภาวัน

ถามมาหลวงตาตอบ

เล่ม๑

หลวงตาญาณภาวัน

ญาณภาวัน

ถามมาหลวงตาตอบ เล่ม ๑

ญาณภาวัน

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ญาณภาวัน

ถามมาหลวงตาตอบ เล่ม ๑ จำนวน ๖๐ หน้า

๑. พุทธศาสนา ๒. ธรรมะ ๓. การ์ตูนธรรมะ

ผู้เรียบเรียง : หลวงตาญาณภาวัน

ภาพประกอบ : หลวงตาญาณภาวัน และ คุณนนท์นี้ สรรพคุณ

จัดรูปเล่ม : สันติ - สงบ - เย็น

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สิงหาคม ๒๕๕๙ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์โดย : ญาณภาวัน ๖๐ หมู่ ๖ ต.บางกรวย อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐

<https://www.facebook.com/yanapawan2/>

พิมพ์ที่ : หจก.สามลดา

เกริ่นนำ

ถ้ามมาหลวงตาตอบเกิดขึ้นครั้งแรกบนโลกออนไลน์ เมื่อกว่า ๑ ปี
ที่ผ่านมา บนหน้าเพจ <https://www.facebook.com/yanapawan2/> ซึ่งนำเสนอ
ไปแล้วมากกว่า ๓๐๐ ตอน หลวงตาได้ทำหน้าที่ให้ความรู้ตอบข้อสงสัยเรื่อง
ธรรมะและพระพุทธศาสนาผ่านสื่อการถามตอบที่สันกระชับของตัวการ์ตูน
หลวงตาและเหล่าสานุศิษย์ มีผู้ต้องการอยากอ่านเป็นหนังสือแต่ก็ถูกยื้อไว้
เสียนาน เพราะภาระงานของหลวงตา (ฟังดูดีเนอะ)

บัดนี้เป็นฤกษ์งามยามดีที่หลวงตาได้โผล่หน้าในรูปหนังสือ ก็ช่วยกัน
ถือไปแบ่งกันอ่านเป็นธรรมทานไม่มีขาย ผลบุญใดที่เกิดขึ้นจากการกระทำนี้
ขออุทิศให้แด่ครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ และทีมงานของหลวงตา รวมทั้งบรรดา
สานุศิษย์ที่ติดตามกตโลศักตแซร์และเฝ้าทบหน้าเพจ ต้องการสื่อสารสิ่งใดก็
ไปพบกันได้บนเพจนะโยม

หลวงตาญาณภาวัน

สิงหาคม ๒๕๕๙

หลวงพ่อตาข่า หนูมีกรรม
ใช้ไหมคะถึงได้เกิดมาจน
หนูอิจฉา แม่แต่หมาบ้าน
ป่าแถว มั่นได้อาบน้ำเช็ด
ขนทุกวัน แถมได้ใส่เสื้อ
น่ารักๆ แพงๆ ด้วย...

เรามีกรรมติดตัวกันทุกคน
นั่นแหละ... กรรมดีบ้าง ชั่ว
บ้าง แต่มันไม่ใช่เรื่องดีเลย
ที่เราจะไปนั่งโทษกรรมเก่า

เราเป็นคน เราสร้างกรรมใหม่ดีๆ ขึ้นเองก็ได้
หมาตัวนั้นถึงจะสบายแต่ก็ไม่มีโอกาสทำกรรม
ดีเลยแก่ไปไม่สวยเขาก็เลิกสนใจ เลิกศรัทธาเอา
เวลาไปช่วยแม่ ขยันไถ่หาความรู้ เลิกดูละคร
น้ำเน่าแล้วเอามาเปรียบกับชีวิตตนเองซะนะ

แก่มากก็เป็นหมาหัวโนอย่างหนู
เลิกคิดว่าเป็นพวงมาลัยหอนะ

ความเชื่อเรื่องกรรมเก่านั้นมีมาก่อนที่พุทธศาสนาจะอุบัติขึ้น
แม้พุทธศาสนาจะเชื่อว่ากรรมที่ตนเคยทำไว้
คือสิ่งกำหนดความเป็นไปของชีวิต

แต่ไม่ได้เชื่อว่าชีวิตเราจะเป็นไปตามกรรมเก่าในอดีตชาติเท่านั้น
เพราะยังขึ้นกับกรรมที่เราทำในชาตินี้ รวมถึงเมื่อวินาทีที่เพิ่งผ่านไปนี้ด้วย
ที่สำคัญคือมนุษย์มีอิสรภาพและศักยภาพในการทำในสิ่งที่ตนประสงค์ได้
มนุษย์จึงสร้างกรรมใหม่ได้ พัฒนาตนให้ดีขึ้นได้

และบรรลุลิขธรรมได้โดยไม่ต้องขอใคร

แม้จะไม่ง่ายโดยเฉพาะเมื่อต้องทำในสิ่งที่ฝืนกระแสของกรรมเก่าที่เคยทำไว้

แต่ก็ไม่พ้นวิสัยแห่งความเพียรของมนุษย์ไปได้

สัตว์โลกชนิดอื่นส่วนใหญ่ล้วนเกิดและตายขึ้นในภพภูมินั้นๆ

เพื่อใช้กรรมเก่าเป็นหลัก

โอกาสสร้างกรรมดีเพื่อพัฒนาตนทำได้ยากยิ่งนัก

มนุษย์ประเสริฐกว่าสัตว์ทั้งปวงเพราะเราฝึกฝนพัฒนาตนได้นั่นเอง

สิ่งที่ผิดหรือเป็นบาปในพุทธศาสนานั้นท่านดูที่เจตนาในการกระทำเป็นหลัก
มิได้อยู่ที่การขัดบทบัญญัติศาสนาหรือด้านคำสั่งของ

พระศาสดาเช่นศาสนาอื่นๆ

แม้พุทธศาสนาจะแนะนำให้ทำบุญตักบาตร นั่งสมาธิ ฟังธรรม
ผู้ที่ไม่ทำก็ไม่จัดว่าเป็นคนบาป ตราบเท่าที่เขาไม่ไปประทุษร้าย
หรือเบียดเบียนผู้อื่นด้วยจิตใจที่ประกอบด้วยความโลภ

ความโกรธ ความหลง

แม้การกระทำตามสิ่งที่แนะนำ เช่น ทำบุญ ฟังธรรม
แต่หากเคล้าไปด้วยความโลภ

ความริษยา หรือลุ่มหลงมัวเมา จะทำให้ตนมีชัย
ในการกระทำอันทุจริตต่างๆ

เขาก็จะได้บาปและผลเสียอันเกิดจากการทำบุญ
ที่เคลือบด้วยอกุศลกรรมนั้นด้วย

แต่ผู้ที่ไม่ทำบุญ ฟังธรรม บำเพ็ญภาวนานั้น

พุทธศาสนาถือว่าเสียโอกาสที่เป็นมนุษย์

เพราะพลาดโอกาสสำคัญในการพัฒนาดน
ไปในทางที่เหมาะสมจนพ้นจากทุกข์ทั้งปวง

การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนา มีสติปัญญาสมบูรณ์นั้นไม่ใช่ง่าย

พลาดโอกาสพัฒนาดนในชาตินี้ไป มันช่างน่าเสียดายจริงๆ

ไม่ใช่เฉพาะหนูหรอก ผู้ใหญ่หลายๆคนก็กำลังเหงา
เหงามากกว่าหนูอีก **แต่เขาริ๊งหนีความเหงา**ด้วยการ
ไปกิน ไปเที่ยว ทำงาน หรือเล่นเกม เล่นไลน์ **ไม่ยอม**
ให้ว่าง แม้แต่จะนอนก็ต้องกินยาเพื่อให้หลับๆหลับไป...

หลวงตาขา...

หนูเหงาจัง

หนูต้อง**เรียนรู้ที่จะอยู่กับความเหงาให้ได้**
เพราะท้ายที่สุด **เราต้องจากโลกนี้ไปเพียง**
ผู้เดียว เปลี่ยนมุมมองต่อ**ความเหงา**ซะว่า
แท้จริงมันคือ**เงาของความสงบ** วางใจอยู่
กับปัจจุบันความเหงาก็จะไม่ถูกปรุงให้พุ่งไป
ความสงบ คือโอกาสในการเติมพลังชีวิต
คือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ **ขอเพียงใจเราอยู่กับปัจจุบัน**

ความเหงาเป็นภัยร้ายของคนเมือง
ที่แม้มีชีวิตอยู่ท่ามกลางแสงสีและโลกออนไลน์ที่ไม่เคยหลับ
แต่ชีวิตยิ่งวุ่นวาย สังคมยิ่งเร่งรีบ ความเหงากลับยิ่งคุกคาม
เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงความเหงาให้พ้นได้
เพราะสุดท้ายทุกคนต้องหลับและตายจากสิ่งทั้งหลายไปเพียงลำพัง
เพียงเปิดใจต้อนรับความเหงา เปลี่ยนเขาให้เป็นมิตรผู้มากับความสงบ
อยู่กับปัจจุบัน หยุดคิด ปรุง บั่น ให้ความเหงาเขาฟุ้งฟุ่มฟาย
ให้เขาเป็นอุปาย สร้างความเข้มแข็ง และพลังภายในอันสงบเย็น

พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณนั้น เป็นเครื่องป้องกันภัยได้สารพัด
แต่พระคุณทั้งสามจะแสดงพลังคุ้มครองได้ ต้องน้อมนำมาปฏิบัติ
จนกลายเป็นคุณสมบัติประจำตัวเรา
ตราบได้ที่พระเครื่อง ของขลัง และพลังศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
เป็นสิ่งอยู่ภายนอกตัว
ก็มีโอกาสเสื่อมถอย ด้อยค่า เมื่อขาดศรัทธา หรือถูกแย่งชิงไป
พุทธศาสนาไม่ได้ปฏิเสธเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ หรือพลังศักดิ์สิทธิ์ว่าไม่มีอยู่จริง
แต่ย้ำเสมอว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม ไม่ใช่สรณะอันสูงสุด
ไม่สามารถนำสู่การพ้นทุกข์ทั้งปวงในวัฏสงสารนี้ได้
แล้วเราจะมัววิ่งหา ไขว่คว้า ของด้อยค่าที่เขาโฆษณาบั่นราคาเหล่านั้นอยู่ไย
ก็เมื่อทางปฏิบัติอันมุ่งตรงลงใจตน ไม่คิดสนนราคานั้น
ชัดเจนสว่างใสวโรเราอยู่แล้ว

ทานในพุทธศาสนานั้น หากจะให้ได้อานิสงส์มาก
ต้องให้สิ่งที่เหมาะสมกับผู้รับด้วย
หากรู้อยู่แล้วว่าสิ่งนั้นผู้รับไม่ได้ใช้ จะเกิดผลเสียต่อเขา
หรืออาจใช้ในทางเสียหาย
แม้ให้ไปอานิสงส์ที่ได้ก็น้อย หรืออาจพ่วงบาปกรรมติดตัวมาด้วย
การตั้งใจทำสิ่งดีๆ อุทิศให้บรรพบุรุษที่ล่วงลับเป็นเรื่องน่าสรรเสริญ
แต่แทนที่จะถวายอาหารดีๆ ที่ท่านเคยชอบแก่พระอย่างที่เคย
(ซึ่งพระอาจไม่ได้ฉันเพราะ ไม่ชอบ หมอห้าม หรือเป็นอาบัติ เช่น ปลาดิบ)
เราน่าจะมาตั้งใจจะสิ่งที่ท่านไม่ยากให้ทำ น้อมนำสิ่งที่ท่านชื่นชมมาปฏิบัติ
สิ่งเหล่านี้เป็นบุญ เป็นสัจจะบารมี อธิษฐานบารมี
ที่เราทำแล้วอุทิศให้แก่ท่านได้เช่นกัน
การทำบุญทำทานในพุทธศาสนาท่านว่าต้องมีปัญญาประกอบ
โดยเฉพาะในยุคนี้ที่บุญถูกนำมาเป็นสินค้า สร้างศรัทธาแบบงมงายเสียมาก

พระคือต้นแบบของชีวิตที่อยู่อย่างเรียบง่าย สงบ เย็น
ผู้คนในโลกเสียเงิน เสียเวลา รวมทั้งเสียหน้า
และเสียใจ กับเสื้อผ้าที่ใส่มาหนักต่อนัก
ผ้าไตรจีวรสามผืนหลักกับอุปกรณ์อีกเล็กๆ น้อยๆ
ก็นำพระก้าวสู่ทุกสถานการณ์ได้อย่างเรียบง่ายงดงาม
คุณค่าและความงดงามที่แท้จริงจึงไม่ได้อยู่ที่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย
แต่อยู่ที่คุณธรรมและความสงบเย็นอันเกิดจากปัญญาภายในของผู้นั้น
ยิ่งมีเวลาเหลือไม่ต้องไปวุ่นวายเพื่อให้ได้ใส่เสื้อผ้าดีๆ หรือๆ มาใช้
ยิ่งมีเวลาพัฒนาใจตนมากยิ่งขึ้น

หลวงตาชะ ป้าจิตแก่ใจ
บุญนะ ใส่ชุดขาวถือศีล๘
ทุกๆวันพระเลย แต่ทำไม
เขายังชอบแทงหวาย
พอกแกจอครทหน้าบ้าน
หนูก็ทิ้งขยะไว้เต็มเลยอะ

คนเข้าวัดมิได้แปลว่าได้ปฏิบัติ
ธรรมหรือเป็นคนดีเสมอไปนะ
บ้างก็แค่อยากโชว์ว่าเป็นคนดี
อยากมีเพื่อน อยากเลื่อนฐานะ
กะว่าได้บุญ หรือรอลุ้นเลขเด็ด

ส่วนคนที่ปฏิบัติธรรมจริงๆ ก็อาจไม่ได้ไปวัดบ่อยหรือบริจาค
ทำบุญน้อยมากก็ได้ เพราะการปฏิบัติที่แท้จริงนั้นเป็นเรื่อง
การน้อมนำธรรมมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตในทุกๆ
ขณะจิตก็ว่าได้ แหม่นอนว่าเมื่อถึงระดับหนึ่งแล้วจะเห็นแก่ตัว
ลดลง ไม่เบียดเบียนใคร จะเลิกเล่นพนัน แต่เอาเถอะยังงัย
ก็ยังดีที่ป้าจิตแก่เข้าวัด ถ้าไม่ไปเลยแกอาจร้ายกว่านี้ก็ได้นะ

สักวันแกคงให้ผมกินอัมกว่านี้

การปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนานั้นท่านให้ความสำคัญทั้งกายและใจ

แม้เรื่องทางกายนั้นท่านมิได้ให้ความสำคัญที่รูปแบบ

แต่ก็ใช้ว่ารูปแบบจะไม่สำคัญ

รูปแบบเป็นกรอบกำกับเบื้องต้นให้ตนตระหนักถึงความต่างจากสถานะเดิม

ช่วยเสริมกำลังใจให้มุ่งมั่น ปฏิบัติกันเป็นหมู่ใหญ่

ท่านจึงจัดให้มีพระ เณร เณร ชี

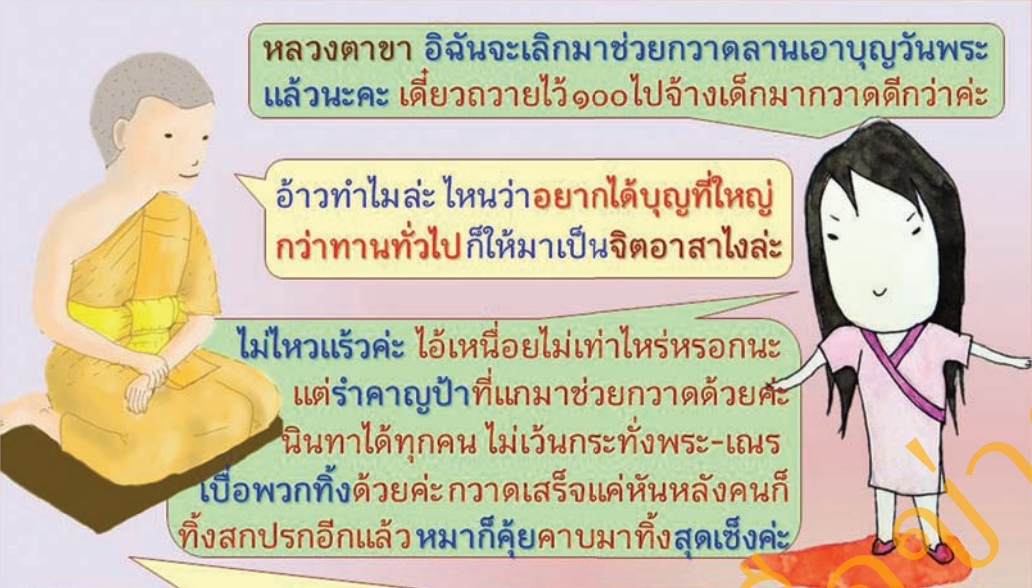
แต่หากไม่เริ่มฝึกตนด้วยศีล สมาธิ ปัญญา มิซำก็จะชินชากับรูปแบบใหม่

ความใส่ใจในความต่างก็จะลดลง ชีวิตคงไม่ต่างห่างจากเดิม

แถมยังเติมความต่างพริ้วให้กับหมู่ใหญ่ที่ตั้งใจปฏิบัติ

จึงไม่ควรตัดสินคนแค่เพียงรูปแบบภายนอก

ให้ดูพฤติกรรมที่บ่งบอก ความคิด และคุณภาพของจิตจะแน่นอนกว่า

หลวงตา อัจฉินจะเลิกมาช่วยกวาดลานเอาบุญวันพระ
แล้วนะคะ เตียวถวายไว้ ๑๐๐ ไปจ้างเด็กมากวาดดีกว่าคะ

อ้าวทำไมล่ะ ไหนว่าอยากได้บุญที่ใหญ่
กว่าทานทั่วไป ก็ให้มาเป็นจิตอาสาไงละ

ไม่ไหวแล้วค่ะ ไอ้เหนื่อยไม่เท่าไรหรอกนะ
แต่รำคาญป้าที่แกลมาช่วยกวาดด้วยค่ะ
นิทานได้ทุกคน ไม่เว้นกระทั่งพระ-เณร
เปื้อนพวกทั้งด้วยค่ะ กวาดเสร็จแค้นหลังคนก็
ทิ้งสกปรกอีกแล้ว หมายก็คุ้มคาบมาทั้งสัปดาห์

จะได้บุญมากก็จริงนี่แหละ เห็นไหมว่าทำงานจิตอาสานั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย
ทำให้เห็นกิเลส เห็นตัวตน เห็นความคิดมากมายผุดขึ้นในใจ ถ้าเรามีสติรู้ทัน
ใช้ปัญญาเข้ามาจัดการดับทุกข์เหล่านี้ได้ นั่นละความก้าวหน้าในการปฏิบัติ
ธรรมอย่างแท้จริง ทำบุญเป็นแสนก็สู้ไม่ได้ ไว้สบายใจแล้วมาลองดูใหม่นะ

การทำบุญโดยอาสาใช้แรงกาย กำลังสติปัญญา ความสามารถที่ตนมี
ช่วยเหลือสังคมโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ นั้น
ถือเป็นบุญที่ยิ่งใหญ่มีอานิสงส์มาก
เพราะนอกจากต้องสละทรัพย์ เสียเวลา
ทุ่มเทความสามารถของตนให้เป็นทานแล้ว
จะต้องพัฒนาคุณธรรมขึ้นอีกหลายประการ
จึงจะทำงานได้โดยไม่ย่อท้อเบื่อหน่าย
ทั้งความรัก เมตตา กรุณา การให้อภัย ความอดทน เพียรพยายาม ฯลฯ
เพราะต้องสัมพันธ์กับผู้คนและสภาพแวดล้อมที่ควบคุมได้ยากรอบตัว
ผู้ทำบุญโดยการเป็นจิตอาสาที่มีความสุขอยู่กับงานตรงหน้าได้อย่างแท้จริง
ไม่ต้องอิงผลใดๆ ในภายภาคหน้า หรือหวังคุณค่าหน้าตาในสังคม
ย่อมแสดงถึงความก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรมของเขาได้อย่างชัดเจน

การทำกิจด้วยจิตอาสา คือคุณค่าที่แท้จริงของนักบวช

การเป็นจิตอาสาที่ดีนั้นจะทั้งการพัฒนาด้านในไม่ได้เลย มิฉะนั้นก็จะกลายเป็นอาสาเพียงเพื่อสนองตัวตนและกิเลส พอพบอุปสรรค หนักใจ ไม่มีใครยอมรับ ก็ม่อยพับเลิกกลับไปง่าย ๆ

การดำรงชีวิตทำกิจด้วยจิตอาสาอย่างสมบูรณ์

ท่านได้วางระบบไว้ให้แล้วในสังฆะ

ที่จะพัฒนาด้านใน ไปพร้อมกับใช้ชีวิตที่สงบ เย็น

เป็นประโยชน์ให้เห็นภายนอก

เป็นภาระหน้าที่ของนักบวช ที่ทำได้แม้ไม่ต้องอาศัยเครื่องแบบของพระ

แต่น่าเสียดายที่เครื่องแบบของพระ

ที่ช่วยให้ภารกิจของจิตอาสาทำได้ง่ายขึ้นนั้น

กลับถูกนำไปใช้แสวงหาประโยชน์ โดยไม่ตระหนักถึงโทษภัยที่จะตามมา

เมื่อพระไม่สละ ละ วาง ก็ไม่ต่างจากคนทำมาหากิน

สูญเสียอุดมการณ์แห่งจิตอาสา

หลวงตาฯ ถ้าหนู
ไม่ทำตามหนังสือ
แสดงเจตนาที่พ่อ
ทำให้ ให้หมอใส่ท่อ
หนูจะบาปไหมคะ

ตอบยาก เป็นได้ทั้งบุญและบาป
ต้องดูหลายด้านประกอบกัน ทั้ง
สภาพผู้ป่วย เหตุการณ์แวดล้อม
เจตนาลึกๆของผู้ป่วย และผู้ดูแล

บางครั้งผู้ป่วยเขียนเจตนาเช่นนั้นเพราะกลัวลูกๆลำบาก
ไม่ใช่ไม่อยากให้รักษารึจริง? ผู้ป่วยที่แข็งแรงช่วยแล้วโอกาส
กลับมาปกติสูงก็ไม่ควรปล่อย บางครั้งตอนที่ทำหนังสือก็
คิดอย่างหนึ่งป่วยขึ้นมาจริงก็คิดอีกอย่าง ถ้ายึดตามที่เขียน
ก็พลาดได้ หรือบางทีต้องทำเพราะมีสถานการณ์บางอย่าง
บังคับ... แต่สิ่งที่ต้องระวังคืออย่าเื้อทำไว้เพียงเพราะเรา
ทำใจไม่ได้ หรือไม่อยากให้ท่านจากไป แบบนี้บาปแน่ ถึง
อย่างไรการทำหนังสือแสดงเจตนาฯ ก็มีประโยชน์ทำให้ได้
ทบทวนตัวเอง ได้เตรียมตน และคุยกับคนรอบข้างไปด้วย

ลำบากใจ

ความซับซ้อนของเทคโนโลยีได้ทำให้เรามีความตายที่ยุ้งยากขึ้นมาก
การแก่ตายไปตามธรรมชาติดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้อีกต่อไป
การเตรียมความพร้อมก่อนตาย จึงเป็นสิ่งที่มองข้ามไม่ได้อีกต่อไป

เพราะความตายมิใช่เรื่องของเราคนเดียว

ทิศทางการตายก็ไม่ได้เป็นไปในทางเดียว

การเตรียมกาย ปฏิบัติธรรมฝึกใจไว้อย่างเดียว จึงไม่พอ

นักปฏิบัติธรรมจำนวนมาก ก็ถูกลากหนีความตาย

เพราะแม้แต่ชนชววยฝึกใจตน

แต่ไม่ได้เตรียมหนทางในส่วนที่สัมพันธ์กับผู้อื่นไว้ให้ชัดเจน

สร้างความลำบากให้ผู้ไป ทั้งความเศร้าใจให้คนอยู่ ผากความหดหู่ให้สังคม

ต้องรีบลงมือเตรียมการ อย่ามัวรอให้ธรรมะจัดสรรแต่เพียงอย่างเดียว

หลวงตาครับ เขาว่า
ฝึกโยคะก็เป็นการ
ปฏิบัติธรรมด้วย
หรือครับ?

จะว่าไปแล้วขณะออกกำลังกาย
เล่นกีฬาทุกชนิด ล้วนเป็นช่วง
เวลาที่ใช้ปฏิบัติธรรมได้อย่างดี
ทั้งการฝึกสติและเจริญเมตตา
แต่ขึ้นกับว่าเราฝึกอย่างไรด้วย

หากเล่นเพื่อเอาชนะ กระชื้อรูปร่าง หรือศักยภาพของตน
อันนี้ไม่ค่อยมีประโยชน์นัก จะเสริมกิเลส อวดดี ความแค้น
ให้มากขึ้น หากเราตั้งเป้าหมายเพียงแค่ฟื้นฟูสมรรถภาพ
ร่างกาย ป้องกันโรค ช่วยผ่อนคลายหายเครียดแบบนี้ดี
เลือกกีฬาที่ชอบ หรือเข้าฟิตเนสฝึกฝนเคลื่อนไหวด้วย
สติจดจ่อ ไม่ปล่อยใจให้ฟุ้งคิดหรือติดอยู่กับฟังเพลง เท่านั้น
ก็พอ ถ้าจะให้ได้มากกว่านี้ก็พิจารณาธรรมชาติของกายนี้
ให้เห็นว่าไม่ใช่ของเราต้องดูแลถึงดูดี แม้จะดูดีก็จบที่ตาย.

ถ้ายังมีสติสัมปชัญญะอยู่ การปฏิบัติธรรมทำได้ตลอดเวลา
เหลือแต่เพียงว่าเราเข้าใจการปฏิบัติธรรมแค่ไหน
และพากเพียรเพียงใดเท่านั้น

การจำกัดขอบเขตของการปฏิบัติธรรมว่าต้องมีเงินทำบุญ ต้องไปวัด
หัดถือศีล ๕ นั่งสมาธิภาวนา แผ่เมตตาและสวดมนต์นั้น
ทำให้การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่แปลกแยกออกจากชีวิตผู้คน
ใครไม่เคยทำสิ่งที่ว่ามาก็ถือว่ายังไม่ได้ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่คนดี
ทั้งที่การปฏิบัติธรรมนั้น คือการนำธรรมมาปฏิบัติ

หรือปฏิบัติสิ่งนั้นชอบด้วยธรรม

การออกกำลังกายเหมือนๆ กัน แต่ตั้งเป้าหมายไว้ต่างกัน ผลก็ต่างกัน
ตั้งใจเพื่อให้สุขภาพดีก็เป็นธรรม

หากเพื่อเสริมงามความโลภหลงก็ไม่ใช้ธรรม

ขณะกระทำสิ่งใดด้วยเจตนาดี ไม่มีโลภ โกรธ หลงผลักดัน
เมื่อนั้นคือการปฏิบัติธรรม

หลวงตาครับ พระ
ไปดำน้ำดูปะการัง
ได้รึป่าวครับ?

เรื่องนี้ไม่ได้มีระบุในวินัยโดยตรง
แต่ถ้าดูเพื่อเรียนรู้ธรรมชาติในที่
ที่เหมาะสมก็ไม่น่าเป็นไร แต่ถ้า
ไปเล่นน้ำหัวเราะกันสนุกสนาน
อันนี้ทำไม่ได้ ท่านปรับอาบัติไว้

จะว่าไปการดูปะการังก็ไม่ต่างอะไรกับการเดินธุดงค์ในป่า
คือการได้ศึกษาธรรมชาติแล้วก็น้อมเข้ามาดูใจตนเอง แต่
ปัญหาอยู่ที่ว่าสถานที่เหล่านั้นมักเป็นแหล่งท่องเที่ยว มี
ค่าใช้จ่ายสูงผู้คนก็พลุกพล่านนุ่งน้อยห่มน้อย ส่วนพระซึ่ง
นุ่งห่มไม่มีติดขัดลงน้ำในที่สาธารณะเช่นนั้นยิ่งดูไม่เหมาะสม
ทำให้ญาติโยมติเตียนเสื่อมความศรัทธาเสื่อมใสได้ จึงเป็น
สิ่งไม่ควรทำ ทั้งพระโยมต้องช่วยกันเตือนด้วยเมตตาให้
ท่านสำรวมระวังเมื่อไปสถานที่ล่อแหลมเหล่านี้ให้มากขึ้น

หลักสำคัญอย่างหนึ่งของวินัยสงฆ์ คือมุ่งดำรงศรัทธาของมหาชน
กิจอันใดแม้โดยวินัยมิได้ระบุชัดเจน อันเป็นเหตุเพราะยุคสมัยต่างกัน
หากพิจารณาแล้วเห็นว่า ทำไปแล้วทำลายศรัทธา

ของหมู่ชนท่านก็ให้พึงดเสีย

จะปฏิเสธเพียงเพราะไม่มีระบุว่าเป็นอาบัติ ก็ขัดกับหลักการใหญ่
อีกทั้งยังมีศีลในหมวดอื่น เช่น อินทริยสังวรศีล กำกับไว้อีกด้วย

หากภิกษุระลึกอยู่เสมอว่าชีวิตสมณะของตนนั้นเป็นไปได้

เพราะอาศัยศรัทธาของหมู่ชน

ท่านก็จะพ้นจากการถูกคุกคามจากความอยากรที่เกินพอดี

หลวงตาขอรับ
ไอติม จะถือเป็น
ปานะฉันหลังเที่ยง
ได้ไหมครับ?

ขึ้นอยู่กับว่าเป็นไอศกรีม
แบบไหนใส่อะไรบ้าง และ
ขึ้นกับความเคร่งครัดใน
การตีความปานะด้วย...

แล้วถ้าไอติมแม็กนุ่มละครับ ฉันได้มั๊ย?

เอ่อ! ไม่รู้เหมือนกันแฮะ ต้องดูที่ส่วนผสมว่ามีอะไรบ้าง
ถ้าเป็นไอศกรีมน้ำหวานใสสีแดง สีเขียว แบบนี้ฉันได้ไม่มี
ปัญหา ถ้าใส่นมหรือผลิตภัณฑ์จากนมด้วย พระที่เคร่งๆ
ท่านจะไม่ฉัน แต่พระส่วนใหญ่ฉันเพราะในบาสิมีระบุไว้ว่า
นมเป็นปานะด้วย ซึ่งเราก็จะเห็นพระฉันนมเย็น นมกล่อง
หลังเพลได้ทั่วไป แต่ถ้ามีส่วนผสมของถั่วต่างๆ น้ำมันพืช
กะทิ ลอดช่อง ขนุน เชอร์รี่ ฯลฯ อันนี้ท่านจัดเป็นอาหารฉัน
ได้ก่อนเที่ยงเท่านั้น และก็ไม่ว่าท่านจะเคี้ยวหรือไม่

แม็กนุ่ม!!
หนูไม่สน

ของกินของใช้ทุกวันนี้ ดูจะทวีความซับซ้อนมากขึ้นไม่สิ้นสุด
จนทำให้หลายคนสับสนว่าถวายเป็นทาน (ที่ไม่ผิดวินัย) ได้บ้าง
พระเองก็คลางแคลงใจ ว่ามันมีอะไรเป็นส่วนประกอบ

แม้อ่านดูอย่างรอบคอบ

ก็ตอบโยมไม่ได้ว่าเป็นของที่ควรในยามวิกาล (หลังเที่ยง) หรือไม่
เพราะไม่เข้าใจ ว่าส่วนประกอบที่เขียนไว้มันคืออะไรบ้าง
แต่หากกลับมามองที่ใจ เมื่อจะฉันสิ่งใดท่านให้พิจารณา... ว่าเพื่ออะไร
ถ้าเป็นไปเพื่อสนองกิเลสตัณหาแม้ว่าเป็นของเหมาะกับกาล

ก็อย่าไปฉันมันเลย

ญาติโยมก็อย่าหวังบุญ คอยแต่หนุนให้พระฉัน...

จะพากันเข้านรกเข้าพวงเสียหมด

หลวงตาขา ไก่ที่
ไหว้เจ้าแล้วถ้ามา
ทำอาหารใส่บาตร
วันหลังได้ไหมคะ

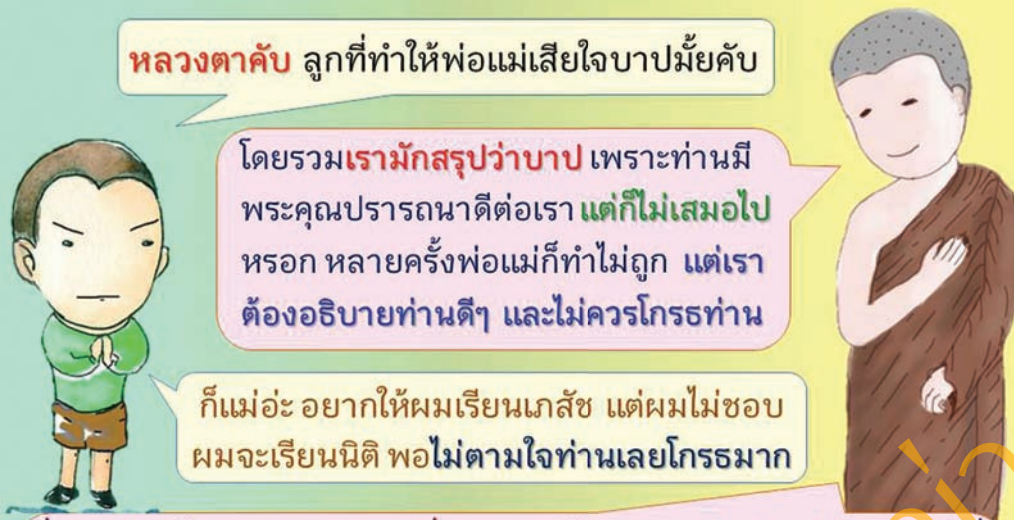
ได้ไม่เป็นไรหรอกท่านไม่ได้ห้าม
พระฉันของที่ไปเช่นบูชามาแล้ว
ส่วนโยมที่ตั้งใจนำมาใส่บาตรให้
พระได้ฉันก็ยังได้บุญเหมือนเดิม

อย่าว่าแต่อาหารเช่นสรวงเลย ในครั้งพุทธกาลแม้แต่
อาหารที่เขาจะทิ้งแล้วพระขอรับมาฉันก็มี พระต้องพึง
อาหารจากโยมจะขอแต่ของดีๆมาฉันไม่ได้ ขอแค่สิ่งนั้น
ได้มาโดยบริสุทธิ์ ไม่มีเนื้อต้องห้าม ทำ/ปรุงให้เหมาะต่อ
การฉันแล้วก็ถวายพระได้ เพียงแต่โบราณเขาเคารพใน
พระมากจึงเลือกแต่สิ่งดีที่สุดถวาย เมื่อถือว่าเทพเจ้า-
วิญญูณบรรพบุรุษมีสถานะต่ำกว่าพระ จึงแยกของที่
จะถวายพระออกจากส่วนที่จะไปทำพิธีเช่นสรวงบูชา
ต่อมาจึงถือเป็นประเพณีที่จะแบ่งไว้ถวายพระต่างหาก

ชีวิตพระนั้นท่านวางไว้ให้เรียบง่าย แต่ได้ประโยชน์สูง
ส่วนการยกไว้ในสถานะที่ควรเคารพ กราบไหว้ บูชา เป็นหน้าที่ของญาติโยม
เมื่อเขาเห็นสมควร เขาศรัทธา นำเลื่อมใส
จึงยกไว้ในที่สูง บำรุงด้วยของประณีต
พระที่มีได้ปฏิบัติ ชัดเกลากิเลส หรือสร้างประโยชน์เกื้อกูลแก่พหุชน
แต่หมั่นพรั่บ่น ว่าญาติโยมทำไม่ถูก ปฏิบัติไม่ควรต่อพระ
ควรละอายที่สร้างความเสียหายให้หมู่สงฆ์ ไม่ดำรงตนให้สมฐานะ
ฝ่ายโยมก็ควรเกื้อหนุนพระ ทำบุญด้วยปัญญา
ใช้เพียงก้มหน้าก้มตาทำตามกันไป
พระ-เณร บอกเตือนได้ด้วยเมตตา
โดยหวังมุ่งรักษาพระศาสนาโดยรวม

หลวงตา ลูกที่ทำให้พ่อแม่เสียใจบาปมัยคับ

โดยรวม**เรามากสรุปว่าบาป** เพราะท่านมี
พระคุณปรารถนาดีต่อเรา **แต่ก็ไม่เสมอไป**
หกรอก หลายครั้งพ่อแม่ก็ทำไม่ถูก แต่เรา
ต้องอธิบายท่านดีๆ และไม่ควรโกรธท่าน

ก็แม่อะ อยากให้ผมเรียนเกิ้ลซ์ แต่ผมไม่ชอบ
ผมจะเรียนนิติ พ่อไม่ตามใจท่านเลยโกรธมาก

เรื่องอาชีพเป็นอนาคตของเราซึ่งเราควรเป็นผู้ตัดสินใจ พ่อแม่ควรมีหน้าที่
เพียงชี้แนะให้ข้อมูลเท่านั้น **เมื่อต้องขัดใจท่านควรชี้แจงด้วยเหตุผลอย่าไป**
ยั่วหรือทำทนายท่าน แม้จะทำให้ท่านเสียใจตอนนี้ แต่ถ้าเราใช้เป็นแรงผลัก
พิสูจน์ให้ท่านเห็นด้วยการตั้งใจเรียน ทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ให้ท่านได้
ภาคภูมิใจในตัวเราในที่สุด **ดีกว่าตามใจท่านตอนนี้แล้วทุกข์ไปทั้งชีวิตแน่นอน**

พ่อแม่ นั่นคือผู้มีพระคุณ เราไม่ควรทำตัวให้ท่านต้องหนักใจ
คอยอุปถัมภ์ดูแลท่านไว้ยามแก่ตัว
แต่การเป็นลูกที่ดีก็ได้มีความหมายว่าให้ตามใจท่านในทุกเรื่อง
เพราะพ่อ-แม่แม้ปรารถนาดีแต่ก็มีใช้ว่าจะทำแต่สิ่งที่ถูกต้องเสมอ
ยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ท่านอาจไม่เข้าใจ/ไม่เท่าทันโลกเท่าคนรุ่นใหม่
แต่ก็อย่ารีบเบียดหรือรำคาญคงต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจกับท่าน
อย่าให้ต้องมานึกเสียใจภายหลัง เมื่อครั้งท่านจากเราไป
ยังมีพ่อแม่ให้เฝ้าดูแลนั้นแหละเป็นบุญ

หลวงตาเขา
ชวนไปทำบุญกับ
พระอริยเจ้าบอก
ว่าจะได้บุญเยอะ
กว่าจริงหรือคะ

ถ้าท่านเป็นพระอริยเจ้าจริงก็ได้บุญ
มากกว่าทำกับพระสมมติสงฆ์ทั่วไป
แต่ก็ยังน้อยกว่าถวายสังฆทาน หรือ
ตั้งใจรักษาศีล เจริญปัญญา ปัณหา
อยู่ที่ว่ารู้ได้อย่างไรว่าเป็นพระอริยะ

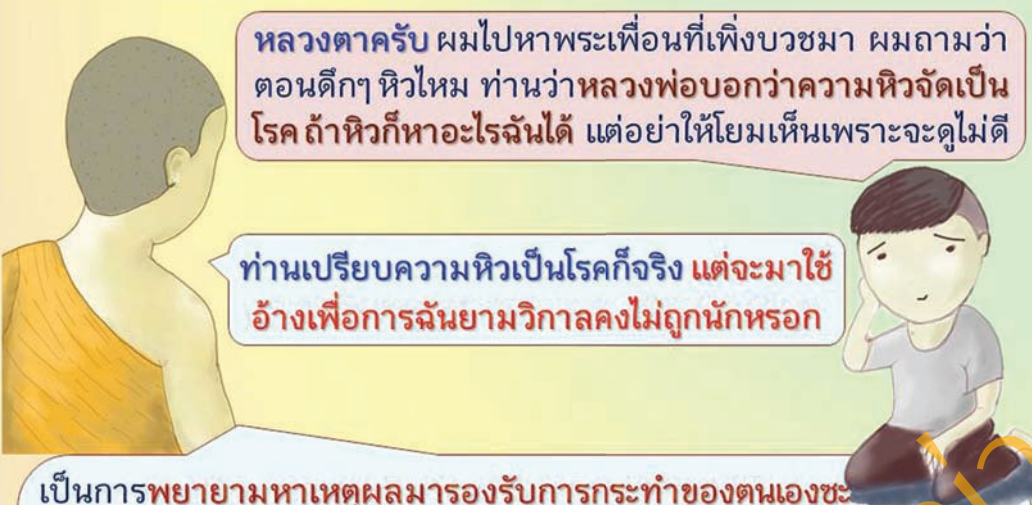
ความเป็นอริยะนั้นเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวไม่ใช่สิ่งที่จะวัดกัน
หมู่สงฆ์ท่านยังเคารพกันด้วยพรชาไม่ใช่คุณสมบัติที่ผู้อื่นรู้ไม่ได้
นี่ กับโยมยังบอกไม่ได้เป็นอาบัติ จะทำบุญกับพระอริยะสุทธา
กับพระพุทธรูปเจ้าเลยไม่ดีกว่าหรือ ท่านตรัสไว้ชัดว่าผู้ใดต้องการ
อุปัฏฐากเรานั้นพึงอุปัฏฐากภิกษุไซ้เถิด ทุกวันนี้พระอาพาธ
มากมายไร้คนดูแล หรือได้รับการดูแลอย่างไม่สอดคล้องกับ
พระวินัย บางรูปต้องสีกออกมาเพราะอึดอัดไม่ยากผิดวินัย
เลิกตามหาพระอริยะมาช่วยกันดูแลพระอาพาธกันดีกว่านะ

จึงด้วยฯ

ความเป็นพระอริยเจ้า ไม่ใช่ตำแหน่งที่มีไว้ให้ป่าวประกาศมาร่วมกันชื่นชม
แต่เป็นคุณธรรมในใจ ที่ยิ่งเข้าใกล้ ความมักใหญ่ใฝ่อำนาจยิ่งลดลง
ความเป็นพระอริยเจ้าก็ไม่ใช่โรคติดต่อ ที่พอเข้าใกล้แล้วได้รับเชื้อมา
แต่ละคนต้องค้นหาลงไปใจ และสร้างภาวะนี้ขึ้นใหม่ข้างในตน
การเที่ยวตามหาวิ่งล่าพระอริยเจ้าจึงไม่ใช่วิถีทางแห่งการพ้นทุกข์
หันมาปลูกความเป็นอริยะในตนกันดีกว่า

หลวงตาครับ ผมไปหาพระเพื่อนที่เพิ่งบวชมา ผมถามว่า
ตอนเด็กๆ หิวไหม ท่านว่าหลวงพ่อบอกว่าความหิวจัดเป็น
โรค ถ้าหิวก็หาอะไรฉันได้ แต่อย่าให้โยมเห็นเพราะจะดูไม่ดี

ท่านเปรียบความหิวเป็นโรคก็จริง แต่จะมาใช้อ้างเพื่อการฉันทามวิกาลคงไม่ถูกนักหรือ

เป็นการพยายามหาเหตุผลมารองรับการกระทำของตนเองซะ
มากกว่า จะได้รู้สึกสบายใจขึ้นนิดหนึ่งว่ายังไม่ผิดนัก พุทธภาษิตบทนี้ท่านเปรียบ
ความหิวซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของทุกชีวิตเหมือนโรคเรื้อรังที่รักษาไม่หายขาด
เพื่อกระตุ้นให้ผู้คนปฏิบัติให้พ้นทุกข์กัน ส่วนการที่ท่านให้งดอาหารหลังเที่ยง
นั้นเพื่อให้พระกินอยู่ง่าย ไม่เป็นภาระโยม มีชีวิตที่อิสระ มีเวลาศึกษาปฏิบัติได้
มากขึ้น ถ้าพระฉันมื้อเย็นจะมีภาระเพิ่มอีกเยอะทั้งจะทำให้ผิดศีลอีกหลายข้อ

คนเราเมื่อทำความผิดมักคิดหาเหตุผลไว้เป็นข้ออ้างลัทธิเพื่ออำพรางกิเลส
แม้ลึกๆ จะรู้ว่าไม่ถูก แต่เหตุผลนั้นยังพออนุญาตให้เคารพตนเองอยู่ได้

ศีลในพุทธศาสนา ไม่ใช่ข้อห้ามที่ถูกกำหนดมาแล้ว

โดยผู้มีอำนาจที่ไม่อาจฝ่าฝืน

แต่ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อให้ชุมชนอยู่ร่วมกันได้ดี มีความน่าเลื่อมใส

ช่วยแก้ไขสิ่งผิดพลาดที่เคยมีมา

หากไม่เหมาะสมกับสมัยท่านยังอนุญาตให้แก้ไขได้ด้วย

การกินข้าวมื้อเย็นไม่ใช่เรื่องผิดพลาดใดๆ ของชีวิตฆราวาสเลย

แต่จะไม่เหมาะสมทันทีเมื่อมีในหมู่สงฆ์ ซึ่งพึ่งพาอาหารจากญาติโยม

และต้องการดำรงชีวิตที่อิสระ เรียบง่าย มีภาระน้อย

การหาเหตุอ้างเพื่อไม่เคารพต่อวินัยที่ยังใช้ได้ดี

จึงมิใช่วิสัยที่พระรูปใดจะพึงทำ

หลวงตาคะ ก็ไหนว่าสงฆ์ต้องมีพระ ๔ รูปขึ้นไป ตอนถวายสังฆทานแก่สงฆ์โยมเห็นพระมารับรูปเดียวเองค่ะ

อ้อ! ท่านมารับในฐานะตัวแทนของหมู่สงฆ์ของที่โยมถวายมาทั้งหมดพระก็แบ่งกันใช้

โยมก็ตั้งใจเตรียมของ/เตรียมของไป ๔ ชุด

แบบนี้ต้องระบุว่าขอนิมนต์พระ ๔ รูป มารับสังฆทาน ถึงจะได้ครบ
จะว่าไปโยมเตรียมถวายสังฆทาน ๔ ชุด ก็ไม่ค่อยถูกหลักนักนะ เพราะคุณล้ายกับว่าจะถวายของเจาจะจงต่อพระ ๔ รูปที่มารับนั้น แต่ถ้าเป็นสังฆทานเจตนาต้องมุ่งถวายให้เป็นของสงฆ์หรือของส่วนรวม จึงไม่จำเป็นต้องจัดเป็นชุดๆ ปัจจุบันทั้ง ๔ ของ ก็ต้องเป็นของสงฆ์ทั้งหมด หากโยมตั้งใจถวายของต่อพระรูปใดรูปหนึ่ง พระท่านก็เข้าใจอย่างนั้น แม้จะกล่าวคำถวายสังฆทานถูกต้อง ก็ไม่ได้านิสงส์ของสังฆทาน เพราะขาดเจตนาที่จะให้ท่านนั้นให้แก่ส่วนรวม

ที่ว่าสังฆทานมีผลมากนั้นมิใช่เพียงเพราะพระพุทธรูปที่ได้ตรัสไว้ แต่เพราะเป็นไปตามกฎธรรมชาติ เป็นเรื่องธรรมดา ที่การช่วยเหลือสังคมหรือชนหมู่ใหญ่ ย่อมให้อานิสงส์ผลกระทบที่กว้างกว่า การถวายสังฆทานเพื่อให้ได้ผลมาก จึงไม่ได้อยู่ที่การกล่าวคำถวายให้ถูกต้อง การมีพระมารับหลายรูป หรือได้รับพรยาวๆ แต่อยู่ที่เจตนาอันมุ่งมั่น ที่จะสละทรัพย์ สิ่งของ หรือกำลังกายของตนแก่คนหมู่ใหญ่ ซึ่งหากขยายความหมายของ “สังฆะ” ว่าคือ “สังคม” โดยรวมแล้ว แม้ไม่มีพระก็ทำสังฆทานได้ ตรงกันข้ามแม้ได้ถวายต่อพระ แต่มุ่งจะให้ต่อรูปใดรูปหนึ่ง ก็ไม่ถือเป็นสังฆทาน

หลวงตาขโมยอยาก
รักษาศิล๘ กะเขาบ้าง
แต่ก็กลัวรักษาไม่ได้จะ
พลาดไปเดี๋ยวตกนรก...
ทำไงดีคะ

ไม่ต้องกลัวไม่ต้องตกนรกหรอก
ศิลปะเป็นเครื่องมือพัฒนาตัว
ขัดเกลากิเลส การที่ไม่รับศิลปะ
ก็ไม่ได้แปลว่าเราทำสิ่งนั้นๆ
แล้วจะไม่บาป เพราะเราทำ
สิ่งใดก็ย่อมได้รับผลตามนั้น

การฝึกศิลปะอาจนำทุกข์โทษมาให้เพราะไปเบียดเบียน
ผู้อื่นแต่ศิลปะเป็นเครื่องมือฝึกตนให้มีชีวิตเรียบง่ายขึ้น
มีความสุขได้ง่ายขึ้น ถ้าตั้งใจรักษาแล้วพลาดไปแสดง
ว่าเรายังอ่อนแอให้กับกิเลสที่มายั่วยวน ก็ไม่เป็นไรวาด
หน้าลองใหม่หรือจะลองเพิ่มไปที่ละข้อก็ได้แต่ละข้อนั้น
ก็รักษาให้เคร่งครัดยิ่งขึ้นได้อีก ไม่ควรริรอที่จะเริ่มต้น
และอย่าเพิ่งท้อเมื่อพลาดไปบ้าง เพราะนี่คือการฝึกตน

ลักษณะที่เพิ่มขึ้นมาอีก ๓ ข้อ และเพิ่มความเข้มจากเดิม ๑ ข้อ
ในศิลปะ ๘ นั้น

ล้วนเป็นไปเพื่อมุ่งให้ฆราวาสได้มีโอกาสสัมผัสชีวิต
ที่เรียบง่ายเบาสบายขึ้น

ต่างจากศิลปะ ๕ ที่มุ่งหมายไม่ให้เบียดเบียนผู้อื่น
อันเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่หากละเมิดก็จะทำให้ตน และคนรอบข้างวุ่นวาย
ศิลปะ ๘ จึงเลือกรักษาเพิ่มขึ้นที่ละข้อสองข้อได้

ลองรักษาดูแต่วันเดียวก็ไม่ผิด

ศิลปะ ๘ ยังมีอีกประเภทหนึ่งที่ไม่ต้องงดอาหารมือเย็น

เรียกว่า อาชีวะภูมิภาคนิคม

หมายถึง ศิลปะที่มีสัมผัสมาอาชีวะเป็นข้อที่ ๘

หรือศิลปะที่มาจากองค์มรดกมรดกศิลปะ

ซึ่งมีอยู่ ๓ ข้อ คือ สัมมาวาจา สัมมากรรมันตา

สัมมาอาชีวะ แตกเป็นข้อย่อย คือ

๑. เว้นจากการฆ่าสัตว์ ๒. เว้นจากการลักทรัพย์

หลวงตาขา แม่เขารักแต่พี่ชายไม่รักหนู เห็นหน้าหนูก็จะโกรธ หงุดหงิดทันทีตอนนี้อย่างอน
ท่านป่วยหนักหนูควรจะไปช่วยดูแลไหมคะ

ควรไป แต่ต้องมีศิลปะในการเข้าหา และเลือกเวลาที่เหมาะสมด้วย ถ้ายังพอกุญกับพี่ชายได้ก็ง่าย ถ้าไม่ถูกกันก็ยากขึ้นอีก แต่อยากให้พยายาม สงของ สงเงินไปก็ยังมีดี

พ่อแม่เป็นผู้มีพระคุณ แม่ท่านจะไม่รักเรา ไม่ได้เลี้ยงดูเรา หรืออาจถึงขั้นเกลียดเราไม่ว่าด้วยสาเหตุใดก็ตาม ก็ไม่ควรเป็นเหตุให้เราทอดทิ้ง โกรธ เกลียดท่านตอบ โดยเฉพาะเมื่อท่านป่วยหนักใกล้เสียชีวิต หากเราอยู่ในฐานะที่พอช่วยได้ ควรช่วยเหลือท่าน แม่ท่านจะไม่ได้ขัดสน ไม่ต้องการความช่วยเหลือใดๆ เราก็ควรหาโอกาสไปพบ พุดคุย อย่างน้อยก็ได้ขอโอกาสโหลกรรมกัน แต่หากพยายามเต็มที่แล้วท่านยังไม่ให้โอกาสก็วางอุเบกขา ไม่ต้องเสียใจเมื่อเราได้ทำเต็มที่แล้ว

อย่างอน
ท่านนะ

การช่วยเหลือผู้ป่วยระยะท้ายเป็นภาระที่หนัก
เต็มไปด้วยความทุกข์ความเครียด
โดยเฉพาะถ้าผู้นั้นเป็นบุพการีที่เลี้ยงดูเรามา เป็นหน้าที่ที่ไม่ควรปฏิเสธ
เป็นเรื่องที่ต้องคุยระหว่างพี่น้องหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง
ว่าจะแบ่งเบาภาระกันได้อย่างไร
แต่ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ที่ท่านอยากใกล้ชิดใคร
เป็นพิเศษหรือจะปฏิเสธไม่อยากพบใคร
ณ เวลานั้นไม่มีอะไรดีกว่าตามใจท่าน ให้ท่านรู้สึกสบายใจที่สุด
การผินเข้าไปเมื่อท่านไม่พร้อมอาจมีผลเสียมากกว่าผลดี
การช่วยเหลือยังทำได้อีกหลายวิธี เช่น การเป็นแรงกาย แรงใจ อยู่วงนอก
แม้ที่สุดแล้วท่านไม่เปิดโอกาสให้ได้เข้าพบเลย
เรายังภูมิใจที่ได้ช่วยอยู่วงนอก

หลวงตาครับ พวกที่
ชอบเม้นต์คนอื่นแรงๆ
แบบไม่มีเหตุผล แถม
ตัวเองก็ไม่ได้รู้เรื่องอะไร
มากนัก เขาจะบาปมั๊ยอะ
ผมอ่านแล้วหงุดหงิดอะ

จัดได้ว่าเป็นวชิรจริตหรือ
อาจถึงขั้นมุสา เพราะมี
เจตนาสื่อสารให้คนอื่น
เข้าใจผิดจนมีคนต้องเป็น
ทุกข์เดือดร้อน เสียหาย

แม้ทางโลกอาจไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นคนแสดงความคิดเห็น
หรือเอาผิดกับเขาไม่ได้ แต่ในทางธรรมจิตใจของเขาย่อม
บันทึกสั่งสมการกระทำนั้นๆ ไว้แล้ว พื้นฐานจิตที่คุ้นเคยกับ
การกระทำแบบนี้ จะนำมาซึ่งความทุกข์ความเดือดร้อนใน
ชีวิตและจิตใจเขา หากปฏิบัติธรรมสิ่งเหล่านี้ก็จะขัดขวาง
คอยรบกวนความสงบของจิต.. แต่สิ่งสำคัญคือเราคนอ่าน
อย่าไปหงุดหงิดให้อกุศลจิตเกิดขึ้นถ้าทำไม่ได้ก็เลิกอ่านซะ

สื่อยุคใหม่อาจเป็นที่ระบายของหลายคน
เหมือนได้หลุดพ้นออกไปจากสถานภาพตัวตนที่แท้จริง
แต่ในทางธรรมแล้ว ความคิดอ่านผ่านโลกเสมือนนั้น
ไม่ได้พ้นไปจากกรอบของกฎแห่งกรรมในธรรมชาติเลย
ความโกรธเกรี้ยวของเราคนอ่าน ความพาล ใป่ปด เมื่อเป็นคนโพสต์
หรือความเมตตาอาทรผ่อนปรนที่ส่งไปในนั้น
ต่างล้วนถูกบันทึกไว้และเข้ามาเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งในใจเราทั้งสิ้น
ตัวเราในโลกเสมือนก็เคลื่อนมาปนเข้ากับตัวตนในโลกแห่งความจริง
สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมแล้ว แม้อยู่ในโลกเสมือนก็จะไม่ลืมเตือนการปฏิบัติ

หลวงตาครับ ไกลๆ
บ้านผมมีพระมาพัก
ที่ละนานๆ เลยครับ
พระอยู่บ้าน ไม่อยู่ที่
วัดได้ด้วยหรือครับ?

ต้องดูว่าท่านอยู่ยังไ การขอพัก
แรมระหว่างเดินทาง, เขานิมนต์ให้
ไปพักช่วงมีการกิจในย่านนั้นก็พัก
ได้ (ถ้าสถานที่เหมาะสม) แต่พระ
คือผู้สละเรือนแล้วจะพักอยู่ประจำ
เหมือนคนในครอบครัวโยมไม่ได้

ก็ทำไมไม่อยู่วัดใกล้ๆ อะครับ

นี่เป็นเรื่องที่คณะสงฆ์ต้องเร่งแก้ไข แม้จะมีวัดอยู่ทั่วไป แต่
ต้องยอมรับว่าทุกวันนี้พระจะไปขอเข้าพักในวัดที่ไม่มีพระที่
รู้จักอยู่เลยไม่มากนัก จะโทษวัดก็ยากเพราะท่านโดนมามาก
ทั้งมิถิลาชีพทั้งพระที่ทำตัวไม่ดีเมื่อมาพักก็ขโมยของหรือทำ
ให้วัดเสียชื่อเสียง พระก็เลยต้องขอพักบ้านโยมที่พอรู้จักกัน
หรือมีโยมที่ยกบ้านให้พระ/วัดที่ตนศรัทธาพักเมื่อมาทำกิจใน
เมืองก็มี ถ้าเห็นพระที่อยู่บ้านข้างๆ ทำตัวไม่เหมาะสมก็แจ้ง
เจ้าคณะในพื้นที่ให้ตรวจสอบถือว่าช่วยกันดูแลศาสนาไม่บาป

อยู่บ้าน
ผมก็ได้ครับ

พระคือผู้สละเรือน สละทรัพย์สินสมบัติ และครอบครัว ปลีกตัวสู่อาราม

การพักอยู่ร่วมกับหมู่สงฆ์ในวัด จึงเป็นหลักปฏิบัติทั่วไป

เว้นแต่ในโอกาสพิเศษอาจปลีกวิเวกดูสงฆ์

เข้าป่าหาความสงบและประสบการณ์

การเข้าพักในเือง ในบ้านโยม ก็ทำได้เมื่อต้องเดินทางไปธุระ ณ ถิ่นนั้น

พระสารีบุตรก่อนนิพพานก็กลับไปพักที่บ้านเพื่อโปรดโยมมารดา

ทุกวันนี้วัดมีพื้นที่มากมายรองรับผู้คน

แต่ดูขัดสนเมื่อพระอาคันตุกะมาขอพักแรม

ฝ่ายอาคันตุกะไม่นอนย ก็มาสร้างภาระก่อบัญหา

สร้างความระอาให้วัดที่ไปอาศัย

ทั้งที่เรื่องอาคันตุกวัด (วัตรปฏิบัติของผู้จรมา)

อาวาสกัวัตร (วัตรของเจ้าถิ่น)

และคัมภีวัตร (วัตรของผู้ที่จะเดินทางจากไป) พระองค์ก็ตรัสไว้ชัดเจน

จึงเป็นเรื่องของสงฆ์ที่จะต้องลงมือแก้ไข

เพื่อทำให้วัดกลับไปเป็นที่พักของเหล่าภิกษุผู้มาจากทั่วทุกทิศได้ดังเดิม

พ่อ-แม่ คือผู้อบรมกล่อมเกลาบุตรธิดา
ด้วยปวารณาให้เขาเป็นคนดี มีชีวิตที่รุ่งเรือง
แต่ก็ใช้ว่าจะเป็นเจ้าของชีวิต ชี้นำกำหนดทิศ ลิขิตชะตาเขาได้ทั้งหมด
เรามีกรรมเป็นของของตน มีกรรมเป็นแดนเกิด
มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ ท่านว่าไว้
สิ่งที่ลูกๆ เขาทำของเขาเอง หรือทำสะสมเอาไว้แล้ว ก็มีอีกไม่น้อย
พ่อ-แม่ทำได้ก็แค่เติมปัจจัยที่เหมาะสมลงไปส่วนหนึ่งเท่านั้น
เมื่อครั้งยังสอนสั่งได้
การเข้าไปก้าวก่ายชีวิต เมื่อเขามีความคิด
หรือเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องระวัง
แค่แนะนำ ย้ำความเห็น เน้นให้รู้ คุณจะเพียงพอแล้ว
หากถึงขั้นเข้าไปบังคับ จัดการ ไปเป็นมารในชีวิตรเขา
ดูจะไม่เข้าที่ เกินหน้าที่ที่ควรทำ
เพียงวางอุเบกขา แสดงมุทิตาเมื่อเขาเติบโตก้าวหน้า
ให้ความกรุณาเมื่อเขาพลาดพลั้ง
เป็นพลังผลักดันให้เขารักที่จะพัฒนาตนด้วยตนเอง เท่านั้นพอ

หลวงพ่อตา!!!

หลวงพ่อคิดว่าควร
ต้องประหารชีวิต
พวกแก่งม่าข่มขืน
โหดๆ ไหมคะ?

สำหรับพุทธศาสนาแล้วไม่มีมนุษย์
คนไหนสมควรจะถูกฆ่าหรือทรมาน เราไม่
แก้ปัญหาคับด้วยความโกรธแค้น เพื่อ
ให้สะใจ ด้วยวิธีที่รุนแรง เราเชื่อมั่น
ในศักยภาพการพัฒนาของมนุษย์

ก็หลวงพ่อไม่ได้เจ็บปวดเหมือนญาติเขาเนี่ย

ญาติมิตรผู้สูญเสียย่อมเศร้าโศกเป็นธรรมดาแต่การรู้จักภัย
และใส่ใจแก่ที่เหตุอันเป็นเงื่อนไขให้เกิดคดีรุนแรงนี้ขึ้นต่างหาก
ที่ช่วยแก้ปัญหาได้ยิ่งยงมากกว่าฆ่าคนร้ายที่พอทำเสร็จก็ลืม
คิดว่าแก้ปัญหาได้แล้ว สังคมควรตั้งคำถามว่าอะไรที่ทำให้เรื่อง
เช่นนี้เกิดขึ้น คอยเฝ้าดูว่ารัฐมีแนวปฏิบัติป้องกันมิให้เกิดคดี
ขึ้นอีกอย่างไร แล้วขณะติดคุกได้มีการปรับทัศนคติและติดตาม
พฤติกรรมป้องกันผู้คุกคามก่อเหตุในอนาคตอย่างไรด้วย เป็นต้น

กฎแห่งกรรมนั้นชัดเจนเสมอ
หลายครั้ง เราพยายามหาคนมาช่วยยืนยันว่าสิ่งที่เราทำนั้นถูกผิดแค่ไหน
ทำแล้วจะบาปหรือเปล่า หรือพาเราถึงสวรรค์ชั้นไหน
ไม่ว่าคำตอบเป็นอย่างไร ถูกตรงแค่ไหน
กฎแห่งกรรมก็ยังคงทำหน้าที่อย่างชัดเจน
ไม่ต้องถามใคร ตัวเรานั้นแหละรู้ดีกว่าใคร
เพราะเจตนาลึกๆ เป็นอย่างไร และรู้ลึกอย่างไรตอนนั้น เราคือผู้รู้ดีที่สุด
หากเราเจตนาดี ไม่ได้มีจิตคิดร้าย โอกาสทำบาปก็แทบไม่มี
เว้นไว้แต่ผู้ที่มีมิจฉาจิต คิดว่าสิ่งที่ผิดนั้นถูก
อาจทำด้วยเจตนาดี แต่ก็มีบาปได้

หลวงตา... กิจงานสมัยนี้ไม่ได้หาง่ายๆ นะคะ
เลี้ยงไก่ ขายหอย ขายยาฆ่าแมลงเขาก็ว่าไม่เป็น
สัมมาอาชีพ แล้วจะให้หนูทำอะไรกันละคะ

ถ้าจำเป็นก็เลือกงานที่ไม่ผิดกฎหมาย
ทำไปก่อน เพียงแต่อย่าจมติดอยู่แค่นั้น
เพียงเพราะสบายหรือรายได้ดี ระหว่าง
ทำก็อย่าหลงชื่นชมว่างานนั้นดี ให้คิดว่า
ที่ทำเพราะจำเป็น เรียนรู้ถึงผลเสียของ
งานนั้น เมื่อสบช่องก็หางานที่สุจริตทำ

อาชีพซึ่งเราต้องทำแทบทุกวันย่อมมีส่วนหล่อหลอม
ความคิด พฤติกรรมของเราโดยไม่รู้ตัว อาชีพที่สุจริตจึง
ขวางกั้นการพัฒนาจิตของเราด้วยการเลี้ยงชีพที่ไม่ควร
ยังรวมไปถึงผู้ที่อยู่ในอาชีพที่ถือว่าบริสุทธิ์ เช่น หมอ ครู
หรือแม้แต่พระ แต่กลับอาศัยฐานะนั้นทำทุจริตต่อผู้อื่น

หมายังมีกลุ่ม
มาเฟียเลยอะ!

เพราะว่าชีวิตเราส่วนใหญ่ หมดไปกับการทำงาน
หาเงินที่ทำเป็นเหตุให้เราต้องประกอบทุจริต ผิดศีลธรรม
ย่อมทำให้ชีวิตเรตกต่ำ นำสู่ความทุกข์ในเบื้องหน้า
การออกจากการดำเนินชีวิตที่ผิดศีลธรรม จึงจำเป็นต่อการพัฒนาจิตใจ
เพราะจะช่วยให้เราสั่งสมความดี ได้เรื่อยๆ ขณะที่กำลังทำงานได้
ท่านจึงกำหนดไว้ในองค์แห่งมรรค “สัมมาอาชีพะ”
แต่ก็น่าเสียดาย แม้อยู่ในอาชีพที่สุจริต หลายคนก็ยังคิดคดโกง
ซึ่งย่อมไม่พ้นต้องรับผลแห่งกรรมนั้น

หลวงตาคะ อีฉันจะเลิกใส่บาตรแล้วค่ะ มีอย่าง
ที่ไหนเปิดพะโล้แพงๆ อุดสำหรั่งใส่บาตรไปตั้ง
เยอะ ไปวัดมาเห็นท่านเอาให้หมาพอดี เช็งเจงๆ

ถ้าจริงพระท่านก็ทำไม่ถูกหรอกนะ แต่
เราก็อย่าไปโกรธท่านเลย อาจมีเหตุผล
อื่นๆ เบื้องหลังที่ท่านต้องทำโดยเราไม่รู้
เช่น ท่านเป็นโรคเกาต์เรื้อพลาดไป ท่าน
ให้แต่หนัง หรือหมายังป่วยอยู่ก็เป็นได้.

การสละอาหารปราณีตราคาแพงถวายพระได้ ถือเป็น
กุศลที่ยิ่งใหญ่ อย่าปล่อยจิตให้คิดปรุงจนเศร้าหมอง
ภายหลังเลย ถวายพระไปแล้วท่านจะนำไปทำอะไรก็
ถ้อยชะว่าเป็นของท่านอย่าไปคิดว่ายังเป็นของเราอยู่อีก
ต่อไปอาจใส่รูปอื่น หรือเลือกใส่วันที่คนใส่น้อยๆ ก็ดีนะ

ป่วยอะ!

พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณนั้น เป็นเครื่องป้องกันภัยได้สารพัด
แต่พระคุณทั้งสามจะแสดงพลังคุ้มครองได้ ต้องน้อมนำมาปฏิบัติ

จนกลายเป็นคุณสมบัติประจำตัวเรา

ตราบใดที่พระเครื่อง ของขลัง และพลังศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

เป็นสิ่งอยู่ภายนอกตัว

ก็มีโอกาสเสื่อมถอย ด้อยค่า เมื่อขาดศรัทธา หรือถูกแย่งชิงไป

พุทธศาสนาไม่ได้ปฏิเสธเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์

หรือพลังศักดิ์สิทธิ์ว่าไม่มีอยู่จริง

แต่ย้ำเสมอว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ที่พึ่งอันเกษม ไม่ใช่สรณะอันสูงสุด

ไม่สามารถนำสู่การพ้นทุกข์ทั้งปวงในวัฏสงสารนี้ได้

แล้วเราจะมัววิ่งหา ไขว่คว้า ของด้อยค่าที่เขาโฆษณาบ่นราคาล้านนอญโย

ก็เมื่อทางปฏิบัติอันมุ่งตรงลงใจตน ไม่คิดสนราคานั้น

ชัดเจนสว่างใสวโรเราอยู่แล้ว

ความรัก ชีวิตคู่ ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของราคะ โมหะนั้น
จะไม่นำไปสู่ความทุกข์ ความเศร้าโศกใจย่อมไม่มี
การพัฒนาปัญญาให้เติบโตมาพร้อมความรัก เป็นเหมือนหลักไว้ให้เรายึด
ให้มองเดียวว่าการประดับประดาประคองความรักนั้นก็คือการปฏิบัติธรรมอย่างหนึ่ง
หมั่นเติมเมตตา อุเบกขา ความเป็นกัลยาณมิตรเข้าไปเรื่อยๆ
ความแรงของราคะ โมหะก็จะบรรเทาเบาลง
บุญกรรมถึงจะทำแทนกันไม่ได้ แต่ก็ยังพอจะชวนทำไปด้วยกันได้
ณ จุดสุดท้ายต้องยอมรับให้ได้ว่า เราแต่ละคนมีกรรมของตนนำไป
จะรักกันแค่ไหน ต่างคนต่างไปในที่สุด

<https://www.facebook.com/yanapawan2/>

เครือข่ายพุทธศึกษา

ธรรมะ คือสาระที่แท้จริงของสรรพชีวิต
จิต... ที่ไม่ประกอบด้วยธรรมเป็นฐานคิด ย่อมนำชีวิตให้ผิดพลาด
ชีวิต... ที่ไม่ประกอบด้วยธรรมรองรับการกระทำ ย่อมนำมาซึ่งทุกข์
สังคม... ที่ไม่ประกอบด้วยธรรม ย่อมเป็นหลุมชนที่สับสนวุ่นวาย
โลก... ที่ไม่ประกอบด้วยธรรม ย่อมเป็นเวทีแห่งการเอาเปรียบ
ธรรมเป็นสิ่งที่ต้องศึกษาให้เข้าใจ และนำไปปฏิบัติให้เข้าถึง
ผู้ใดเห็นธรรม... ผู้นั้นย่อมเห็นตถาคต

